

חולשת הלב של האור

שלושה שירים

מגרמנית: אמיר אשל (ערך: גדעון טיקוצקי)

אניה קמפמן היא ילידת המבורג 1983. למדה באוניברסיטת המבורג ובמכון לכתיבה יוצרת גרמנית שבלייפציג. לצד עבודתה כמבקרת ספרות ברדיו ובעיתונות היומית, השלימה דוקטורט על המוזיקליות ועל מושג השקט ביצירתו המאוחרת של סמואל בקט. רבים משיריה מצטיינים במצלול עשיר ומפתיע. עניינה בצליל הספרותי בכלל ובשירה בפרט הביא אותה לשתף פעולה עם יוצרים רבים הנמצאים על קו התפר בין המילה הכתובה, המדוברת והמוזיקה. היא חברה בעמותת "פורמה" לייפציג ומשתתפת במופעי "טקטוניק" המשלבים שירה ומוזיקה עכשווית. קמפמן פרסמה משיריה באנתולוגיות, בכתבי עת לשירה ובאסופה שיצאה לאור בשנת 2016 וזכתה להד נרחב. בשנת 2018 פרסמה רומן ביכורים. מתגוררת בלייפציג.

מריבור

חֻלְשַׁת הַלֵּב שֶׁל הָאוֹר
הַתְּקֵפָה אֶל תּוֹךְ הָאֶתְמוֹל
נָהַר עֲטוּר עֲצֵי שְׁזִיף בְּגִדוֹתָיו
אֲגָסִים שׁוֹק
וּכְשֵׁטִיטוֹ בָּא הַכְּפָרִים
וּכְשֵׁטִיטוֹ בָּא הַגְּבָרִים
הַבְּרִיאִים וְהַנְּשִׁים הַבְּרִיאוֹת
וְהַיְלָדִים שֶׁמָּשְׁכוּ אֶת כְּלִבֵּיהֶם בְּרִצּוּעָה
גָּרְרוּ מִכָּאן
וְאַחֵר כֵּן
וּבִיעֲרוֹת הַקְּלִיעִים

ביערות ביערות בגבעות
על אורם הרך הירקרק
ובסתו בקיץ חרף
ובשנה שונטשה קדם
איך באה אחרי קודמותיה
באה באו האחד אחר השני

*

הדיגים הקצבים
אגוזים לאסוף אגוזים
מבפנים פועם הריק
נבובים הפרות ומי
הרימם מי אכל
מהם מה נותר מריבור
עם מערבולות זכוכית מזכוכית
בתחלה חזרו הכלבים
עם רצועותיהם הארכות שהתרופפו
אלה שמעולם לא התרו רק הדקו
נלחצו בידיים עורות בידיים נשכחות
עם ריסים
ללכת לרחץ לצלל
באגם הכפר בכרכת הכפר
בגאיות הנוף
בהשתקפיות היום החדש
הריסים הריסים ורצועות
הכלב ביום ומתחת
לעננים משללי הזרזון
בירקנות הירקת
היכן שמישהו בא היכן שהכל בתנועה
מחזיר.

אנו נשארים עוד אור הערב
תלוי בענף התמיר של עץ הדבדבן
הסנוניות מנקרות עוד מעט
באוויר היוקד
התכל התמיר ישאל לשלום
העדים הנותרים
כשהצלם הישיש של הרקיע
שולח ברקים דוממים מעל ארץ חמה
בה מישהו ילחש
בצל שדות תירס יבשים
ובה השער אל הלילה
הוא רק סדק אפל
שער אסם נע ברוח נושנה
דבר לא עוד
כשפעת הערב יורק את צנפותיו
נותר עוד דף
חור אף יותר מעור
נפחת הכל
הארצות שראית
יהיו בחלומותיה לתצלומי צפרים
ובאבה העולה
לאחר גשם מתמשך
נפחת הכל
אל תוך החשכה נסע
חרש משיחים.

מעולם לא ראיתי כל כך הרבה שלג
 מעולם לא כברות ארץ קפואות כל כך
 קרות ודוממות-קרח כמו הארץ המפנה אלינו את גבה
 שוקע המרחב
 אל תוך שיחה פנימית עם המרחב
 יש מי שאץ לדרך מת נרקב אלפים
 קודחים מותחים קני תיל אל תוך
 האויר הקפוא. היערות עמקים
 איש לא בא בהם
 ללא סבה
 רק לפרקים נפתח העבר
 מנועי מטוסים
 בסיבוב אינסופי של
 צנה
 לא הרצון לא עצמות אדמה רק
 עד לאן יכל אדם לרוץ
 כשהרקיע מתכנס גשם-שלג מבאר
 את המתח בשמים את הכוכבים
 את מטעני הספינות את הסורים של נמלים זרים
 פחם עצמות תקווה לדבר
 המצוי במרחק
 עצי אשור צעירים שנגעו מן העמק
 מואר או חדש או רוח.